

Ετήσιον Ημερολόγιον
Χρονογραφικόν, Φιλολογικόν & Γεωιογραφικόν,
του έτους 1888

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Το σχέδιον της κυρίας Ευλαράκη

Διαλογή

Ετήσιον Ημερολόγιον του έτους 1888 (Κ. Φ. Σκόκου), Αθήνα

ετ. Γ' (1888), σ. 88-111

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΞΥΛΑΡΑΚΗ

ΔΙΑΛΟΓΗ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ξενοδοχείῳ τῆς Κηφισσιᾶς τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Μαΐου. Ἡ ἡμέρα εἶνε λαμπρὰ καὶ ἄπειρος κόσμος ἀνῆλθεν ἐξ Ἀθηνῶν. Φαιδροὶ ὄμιλοι διατρέχουσι τὸν κῆπον περὶ τὴν δείλην καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου δύο νεάνιδες παίζουσι παρὰ τὸν πίδακα τὸν κυνηγητὸν ὡς ἂν ἦσαν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σχολείου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἐκτείνει τὴν χεῖρα ὅπως συλλάβῃ τὴν ἑτέραν, ὀλισθαίνει ἐπὶ φλοιοῦ ὀπώρας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ εἰς τὸ μικρὸν ρυάκιον ὅπερ διατέμνει τὸν κῆπον ἂν μὴ διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ κύριος ΜΑΛΣΤΑΜΙΔΗΣ, ὅστις καὶ σώζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς πτώσεως.

Ἡ νεανίς ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ κ. Μαλσταμίδου εὕρισκομένη. — Ἀ... Μαλσταμίδης μειδιῶν. — Εὐτυχῶς σὰς προέλαβον ἄλλως θὰ ἐκάμνατε κακὸν λουτρὸν

Ἡ νεᾶνις διαφεύγεται τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ κ. Μαλσταμίδου. —
Κύριε

Μαλσταμίδης ὑποκλίνων. — Θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῆ ὅτι
σᾶς ἔσωσα.

Ἡ νεᾶνις ἐρυθριῶσα. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Μαλσταμίδη.

Μαλσταμίδης ἐκπληκτος. — Πῶς; μὲ γνωρίζετε; ἀλλὰ
ποιᾶν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σώσω; ...

Ἡ νεᾶνις ἀποσπῶσα ῥόδον ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης ἣν φέρει ἐπὶ τοῦ
στήθους. — Νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλον διὰ τὴν καλω-
σύνην σας;

Μαλσταμίδης ὑπομειδιῶν μετὰ φιλαρεσκείας. — Εὐχαρίστως,
κυρία μου ... καὶ θὰ τὸ φυλάξω διὰ νὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι.

Ἡ νεᾶνις γελῶσα. — Ὅχι δά! ... τὸ λέγετε μὲ τὰ σωστά
σας; ... [Ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ δραμαίως καὶ γελῶσα πάντοτε]. —
Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!

Μαλσταμίδης ὅστις προσεπάθει νὰ θέσῃ τὸ ῥόδον ἐν τῇ κομ-
βιοδόχῃ αὐτοῦ, αἶρει τὴν κεφαλὴν. — Κυρία μου... Μπᾶ! ποῦ ἐπῆγε;
[Φέρει κύκλῳ τὰ βλέμματα, οὐδαμοῦ ὅμως βλέπει τὴν νεάνίδα.]

Τί ὥρα! ἀ κόρη! ... ποῖα νὰ ἦνε ἀρά γε; ... Μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά
μου, κ' ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου ... δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ τὴν
εἶδα πουθενά ... Περίεργον! ...

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μαλσταμίδης, εἶχεν ἀνέλθει διὰ τῆς ἀμαξοστοι-
χίας τῶν ἑξ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν κῆπον τοῦ
ξενοδοχείου εὐθυμος ὅπως ἦτο πάντοτε. Τὸ περιστατικὸν ὅμως τοῦ
αὐλακος μετέβαλεν οὐσιωδῶς τὰς σκέψεις αὐτοῦ καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ
εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς ἐσκόπει κατ' ἀρχὰς ἐπλανᾶτο ἐν τῷ κήπῳ ἀναζη-
τῶν τὴν ἄγνωστον ἀνθοδέσμεν ὁσφραϊνόμενος μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς
τὸ ῥόδον, ὅπερ ἐστόλιζε τὴν κομβιοδόχην αὐτοῦ. Καὶ ἐπλανᾶτο, καὶ εἰς
μυρίας παρεδίθετο σκέψεις ῥεμβάζων καὶ δεκάκις διῆλθε πρὸ τῆς σκιάδος
παρ' ἣν τὸ ῥυάκιον ῥέει ἐλικσιδῶς ἐλπίζων νὰ ἴδῃ τὴν ἄγνωστον αὐτοῦ
ὀλισθαίνουσαν καὶ πάλιν, ὅπως καὶ πάλιν τὴν σῶσιν. Αἴφνης ἐνῶ ἴστατο
ἐκεῖ σύννους καὶ ῥεμβῶς τὸ ἥρεμον τοῦ ὕδατος νάμα παρατηρῶν, αἰσθά-
νεται χεῖρα διείρουσαν διὰ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Στρέφει πλήρως ἐλπί-
δων ἐνῶ ἡ καρδία του ἤρχιζε νὰ πάλῃ σφοδρῶς καὶ βλέπει παρ' αὐτῷ
τὴν κυρίαν ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΝ ΕΥΛΑΡΑΚΗ.

Μαλσταμίδης οὐτινος ἀπέπτυσαν αἱ ἐλπίδες καὶ κατεσίγη-
σαν οἱ παλμοί. — Ἄ, ἐσὺ εἶσαι;

Ἡ Κ. Ευλαράκη λίαν φιλαρέσκως. — Τί ἔχεις;

Μαλσταμίδης προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. — Ἐγώ;

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Διατί δὲν ἦλθες με τῶν πέντε ὅπως ἐμείναμεν σύμφωνοι;

Μαλσταμίδης ἐν στενοχωρία. — Μά....

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἐδῶ.

Μαλσταμίδης μειδιῶν. — Ἄ, εἶπες ἀπὸ τὰς τέσσαρας;

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Πᾶμε νὰ καθήσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ θρανίον ἐκεῖ.

Μαλσταμίδης προχωρῶν εἰς τὸ θρανίον. — Πᾶμε.

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Τί σοῦ συμβαίνει καὶ εἶσαι σκεπτικὸς;

Μαλσταμίδης. — Φοβοῦμαι, Χαρίκλειά μου, ὅτι μᾶς ἐνόησαν καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας.

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Καλὲ δὲν βαρύνεσαι.

Μαλσταμίδης. — Ἀκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω.

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Μὴ σὲ μέληται καὶ ἔχω ἐγὼ ἓνα σχέδιον...

Μαλσταμίδης. — Προχθὲς εἶδα τὸν ἄνδρα σου, ὅστις μ' ἐκύταζε με πολὺ περίεργον τρόπον.

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Δὲν τοῦ περνᾷ καμμία ἰδέα.

Μαλσταμίδης. — Ἄν τὸν περάσῃ ὅμως;

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Τί δειλὸς ποῦ εἶσαι, καυμένε.

Μαλσταμίδης. — Δὲν εἶμαι δειλός, συλλογίζομαι ἑσένα.

Ἡ Κ. Ευλαράκη, καθήμενη ἐπὶ τοῦ θρανίου. — Δι' ἐμὲ μὴ φοβῆσαι. Ἴδου τί ἐσκέφθην.

Μαλσταμίδης ὄρθιος πρὸ αὐτῆς. — Δὲν εἶμεθα καλὰ ἐδῶ.

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Διατί;

Μαλσταμίδης βλέπει κύκλω αὐτοῦ. — Ὁ ἥλιος δὲν ἔδυσεν ἀκόμη καὶ ἠμποροῦν νὰ μᾶς ἴδου. Δὲν βλέπεις τί κόσμος εἶνε;

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Ἄϊ, καὶ σὰν μᾶς ἴδου, τί πειράζει: νὰ ἢ ὦρα νὰ μὴν εἰμποροῦμεν νὰ καθήσωμεν πλέον μαζῆ.

Μαλσταμίδης καθήμενος παρ' αὐτῆς. — Ξεύρω κ' ἐγώ.

Ἡ Κ. Ευλαράκη. — Ἐσὺ φοβεῖσαι ἐπειδὴ ἔχεις τὴν ἰδέαν ... νομίζεις ὅτι ὁ κόσμος δίδει καμμίαν προσοχήν;

Μαλσταμίδης ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της. — Εἶσαι ἄγγελος!

Ἡ Κ. Ευλαράκη ἀποσύρουσα τὴν χεῖρα καὶ μετὰ δέους βλέπουσα πρὸς τὸ μέρος ὅπου διέρχεται ὁ κόσμος. — Μὴν εἶσαι ἀνόητος ... Ἄν σὲ ἴδου, ὅτι μοῦ φιλεῖς τὸ χέρι, βέβαια θὰ ὑποθέσουν ὅτι....

Μαλσταμίδης σφίγγει αὐτῆ τὴν χεῖρα. — Τί νὰ κάμω, ποῦ σὲ τρελλαίνομαι:

Ἡ Κ. Ξυλαράκη βλέπouσα τὸ ρόδον ἐν τῇ κομβιοδόχῃ τοῦ Μαλσταμίδου.— Ἄ, τί ὠραῖον τριαντάφυλλον.

Μαλσταμίδης.— Σ' ἀρέσει;

Ἡ Κ. Ξυλαράκη.— Που τὸ ἤυρες;

Μαλστ.— Μά... ἐδῶ τὸ ἔκοψα προτῆτερα... ὅταν ἤρχόμην.

Ἡ Κ. Ξυλαράκη.— Ἐδῶ, εἰς τὸν κῆπον; δὲν ἔχει τέτοια τριαντάφυλλα.

Μαλσταμίδης.— Ἐδῶ... εἰς τὴν Κηφισσιάν... εἰς ἓνα κῆπον... ὅταν ἀνέβαινα...

Ἡ Κ. Ξυλαράκη.— Ὁμοιάζει μ' ἐκεῖνα που ἐκόψαμεν πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ κυρίου Σημαντάνη.

Μαλσταμίδης.— Ναί;

Ἡ Κ. Ξυλαράκη.— Καὶ δὲν μοὶ τὸ προσφέρεις;

Μαλστ. ταρασσόμενος.— Νὰ σοῦ τὸ... Πῶς; δὲν σοὶ προσέφερα;

Ἡ κυρία Ξυλαράκη.— Δὲν πιστεύω.

Μαλσταμίδης ἐκβάλλει τὸ ρόδον ἐκ τῆς κομβιοδόχης καὶ δίδει τοῦτο τῇ Χαρικλείᾳ.— Ἐχεις δίκαιον, αὐτὴ ἡ ἀνησυχία μου ὅτι ὁ ἄνδρας σου... ἴσως.

Ἡ Κ. Ξυλαράκη τοποθετοῦσα τὸ ρόδον ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς.— Λοιπὸν ἰδοὺ τί ἐσκέφθην. Σήμερον ἐπήραμεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὴν ἀνεψιάν του καὶ θὰ μείνη πλέον μαζὶ μᾶς.

Μαλσταμίδης.— Τὴν ἀνεψιάν του;

Ἡ Κ. Ξυλαρ.— Σὺ λοιπὸν ν' ἀρχίσῃς νὰ τὴν περιποιῆσαι, κ' ἐγὼ μὲ τρόπον θὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὴν ἀγαπᾷς....

Μαλσταμίδης.— Ἐγώ;

Ἡ κ. Ξυλαράκη.— Καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ὑποπτευθῇ ποτὲ τίποτε.

Μαλσταμίδης.— Τί ἀνεψιὰ εἶνε αὐτή;

Ἡ κ. Ξυλαράκη.— Μία κόρη τῆς ἀδελφῆς του, που ἀπέθανε. Δὲν τὴν ἐνθυμεῖσαι πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὅταν...

Μαλσταμίδης.— Ὅταν δὲν μὲ ἠγάπας ἀκόμη.

Ἡ κ. Ξυλαράκη.— Ἐγώ; εἶσαι πολὺ ἀπατημένος... σὺ δὲν μὲ ἠγάπας, ἐγὼ σὲ ἠγάπων πάντοτε.

Μαλσταμίδης.— Καλά, καλά· αὐτοὶ εἶνε παλαιοὶ λογαριασμοί.

Ἡ κ. Ξυλαράκη.— Ἄν θέλῃς τοὺς ξεκαθαρίζομεν καὶ βλέπομεν ποῖος ἔχει ἄδικον.

Μαλσταμίδης. — Μαζή σου ἐγὼ θὰ ἔχω ἄδικον βεβαίως.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Ἄφησε τὰς γενναιοδωρίας σου κατὰ μέρος...

Μαλσταμίδης (ἐρευνῶν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ.) — Ποία ἦτο αὕτη; [Ἀΐφνης ὡσεὶ ἐνθουσιάζων]. Ἄ, ἄ... ἐν ἀσχημοκόριτσο... μαῦρο, μαῦρο...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Ναί, ναί· ἡ Καλλιόπη.

Μαλσταμίδης. — Καλλιόπη ἔχεις δίκαιον, τὴν ἐνθουσιάζω. Εἶνε πάντοτε ἔτσι ἀσχημη;

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Δὲν ἤλλαξε καθόλου.

Μαλσταμίδης σταυρῶν τοὺς βραχίονας. — Καί μοῦ προτείνεις νὰ τῆς κάμνω κόρτε;... ἐγὼ;...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Μὰ ἀφοῦ εἶνε ἀσχημη.

Μαλσταμίδης. Ἐνας λόγος διὰ νὰ ἀρνηθῶ.

Ἡ κ. Ξυλαράκη μειδιῶσα. — Γιὰ κούτταξέ με καλά οὔτε χωρατὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὰ λέγῃς αὐτά.

Μαλσταμίδης. — Μὰ εἶνε δυνατόν ν' ἀπαιτῆς...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Θὰ τὴν ἰδῆς, εἶνε ἐδῶ...

Μαλσταμίδης. — Ἐδῶ; [Ζητῶν νὰ ἐγερθῆ]. Φεύγω...

Ἡ κ. Ξυλαράκη κρατοῦσα αὐτόν. — Καί νὰ ἀρχίσῃς μάλιστα ἀπὸ ἀπόψε.

Μαλσταμίδης μειδιῶν. — Ἀλλὰ, Χαρίκλειά μου...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Νὰ τῆς δώσῃς γνωριμίαν κ' ἐγὼ θὰ εἰπῶ τοῦ Ἰσιδώρου ὅτι σοῦ ἀρέσει πρὸ πολλοῦ.

Μαλσταμίδης. — Καί λέγεις νὰ τὸ πιστεῦσῃ αὐτός;

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Παῖς, ὁ Ἰσιδώρος; Ὅλα τὰ πιστεύει... τὸν ἔχω συνειθίσει ἐγὼ περίφημα.

Μαλσταμίδης. — Καί αὕτη;... ἂν καταλάβῃ τίποτε;

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Ποιά; ἡ Καλλιόπη;... εἶνε ἓνα κουτὸ πλάσμα!... δὲν φαντάζεσαι τί κουτὴ ποῦ εἶνε.

Μαλσταμίδης. — Ἀσχημη καὶ κουτὴ!... ὦραία μὲ διώρθωσες...

Ἡ κ. Ξυλαράκη ὑπερηφάνως. — Βλέπεις σχέδιον....

Μαλσταμίδης σκοπύμως. — Καί δὲν φοβεῖσαι μήπως, μὲ ὅλην τῆς τὴν κουταμάραν, πιστεύουσα εἰς τὰς περιποιήσεις μου, μὲ ἀγαπήσῃ ἐπὶ τέλους;

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Τί ιδέα νὰ ἔχῃς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου!

Μαλσταμίδης μειδιῶν.— Πῶς με ἠγάπησες ἐσύ;
 Ἡ κ. Ευλαράκη μειδιῶσα.— Ἐγὼ τὸ ὁμολογῶ, ἔκαμα
 μίαν ἀνοησίαν . . .

Μαλσταμίδης δυσaréστως.— Ἄ!

Ἡ κ. Ευλαράκη.— Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις σοῦ ἐχρειάζεται.

Μαλσταμίδης.— Καὶ ἂν τὴν ἀγαπήσω ἐγώ;

Ἡ κ. Ευλ.— Τὴν Καλλιόπην; [Γελῶσα]. Ἄ, ἄς γελάσω!..

Μαλσταμίδης.— Δὲν τὸ φοβεῖσαι αὐτό;

Ἡ κ. Ευλαράκη.— Σὺ νὰγαπήσῃς αὐτὸ τὸ ἔκτρομα; . .
 μὴ χειρότερα!

Μαλσταμίδης.— Δὲν ἔχει καμμίαν ἀνεψιῶν ὠραιότε-
 ραν ὁ κ. Ἰσιδωρος;

Ἡ κ. Ευλαράκη ὑψοῦσα τὴν χεῖρα.— Κύτταξε ἐδῶ· τώρα
 θὰ σοῦ δώσω μίαν μπάτσα . . .

Μαλσταμίδης περιβάλλων καὶ ἀσπαζόμενος αὐτήν.— Κ' ἐγὼ
 ἕνα φιλάκι . . .

Ἡ κ. Ευλαράκη ἔντρομος καὶ ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ βιαίως.
 — Ὁ Ἰσιδωρος!

Μαλσταμίδης μένων ἀκίνητος.— Αἴ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ προκύπτων ἐξ ἀτραποῦ διὰ μέσου πυκνῶν
 δένδρων, ἰδίᾳ.— Πάλιν μὲ αὐτὸν τὸν γαῖδαρον εἶνε . . .

Ἡ κ. Ευλαράκη ἰδίᾳ.— Πῶς ἐπρόφθασα! . . .

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ.— Εἶδε; . δὲν εἶδε; . . .

Ὁ κ. Ἰσιδωρος πλησιάζων.— Ἐδῶ εἴσθε; . . . τί κάρνεις,
 Ἀλέξανδρε;

Μαλσταμίδης ἐγειρόμενος.— Καλά· καὶ σὺ πῶς εἶσαι;

Ὁ κ. Ἰσιδ.— Ἔτσι· κ' ἔτσι Κάθησε, διατί ἐσηκώθης;

Μαλσταμίδης.— Δὲν εἶπον τίποτε διὰ νὰ μοῦ κρατή-
 σουν φαγὶ καὶ φοβοῦμαι μήπως μείνω νηστικός,

Ἡ κ. Ευλαράκη.— Θὰ φάμε μαζῆ, κύριε Μαλσταμίδη.
 Ἴσα ἴσα παρήγγειλα διὰ τέσσαρας καὶ πρὸ ὀλίγου ἔμαθον ὅτι
 ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἔλθῃ.

Μαλσταμίδης.— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου· ἀλλὰ φο-
 βοῦμαι μήπως σᾶς δώσω βάρος.

Ἡ κ. Ευλαράκη.— Μπᾶ, καθόλου μάλιστα. Καθήσατε.

Μαλστ.— Θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἀδειαν νὰ πάγω μίαν στιγμὴν
 ἐπάνω, διότι πρέπει νὰ διορθώσω ὀλίγον τὴν τουαλέτταν μου.

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — "Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Μαλσταμίδης χαιρετίζων καὶ ἀπερχόμενος ἰδίᾳ. — Αἴφ!... παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς πιάση.

Ἡ κ. **Ευλαράκη** μετὰ μικρὰν σιγὴν βλέπουσα τὸν **Ευλαράκη**, ὅστις εἶνε βεβηθυσμένος εἰς σκέψεις. — Τί σκέπτεσαι;

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἐξερχόμενος τῆς ρέμβης αὐτοῦ. — Τίποτε.

Ἡ κ. **Ευλαράκη** μετὰ μικρὰν σιγὴν. — Ὠραῖα δὲν εἶνε ἐδῶ;

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** πνίγων στεναγμόν. — Ναί, πολὺ ὠραῖα.

Ἡ κ. **Ευλαράκη** ἰδίᾳ. — Εἶδεν ἄρά γε τίποτε; . . . δὲν πιστεύω, διότι μόλις ἤκουσα τὸ βῆμά του ἀμέσως ἐτραβήχθην... Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ . . . "Ἐπειτα πῶς νὰ ἰδῆ . . . ὁ ἥλιος ἔδουσε καὶ εἶνε τόσον σκοτεινὰ ἐδῶ . . . Ἄλλ' ἄμα μὲ ἰδῆ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, ἔτσι γίνεται . . . ἐπῆρε αὐτὴν τὴν κακὴν συνήθειαν . . . Ἄ, τὸ σχέδιόν μου θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα!

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἰδίᾳ. — Πρέπει νὰ ἐξακριβώσω τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους, διότι αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα. Εἶνε τώρα ὀλίγος καιρὸς ποῦ δὲν θέλει νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντά της . . . Αὐτὸς βεβχίως τὴν ἀγαπᾶ . . . τὸν ἀγαπᾶ ὅμως καὶ ἡ **Χαρίκλεια**; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα! . . . καὶ ἂν τὸν ἀγαπᾶ; . . . Ἄν τὸν ἀγαπᾶ! . . . Ἄ, θὰ τὴν πάρῃ καὶ θὰ τὴν σηκώσῃ!...

Ἡ κ. **Ευλαράκη** μειδιῶσα. — Αἴ, ἀκόμη σκέπτεσαι; Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας πεντακόσια εἶνε . . . δὲν εἶνε παραπάνω.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Ἐχω ἓνα κεφαλόπονον . . .

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Θὰ ἐκάθησες σὲ κανένα ρεῦμα πάλιν.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Δὲν ἤξεύρω ἀλλὰ πάγει νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι μου . . .

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Δυσάρεστον αὐτό.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** μετὰ τινα σιγὴν. — Τί ἰδέα σοῦ ἦλθε νὰ προσκαλέσῃς τὸν **Μαλσταμίδη** νὰ φάγῃ;

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Νὰ δὰ ἡ ὥρα! . . . Ὁ ἄνθρωπος εἶνε πάντοτε μᾶζ' ἡμᾶς τόσον εὐγενής . . . καὶ ἡμεῖς δὲν τοῦ εἴπαμε ποτὲ νὰ ἔλθῃ νὰ φάγῃ μία σοῦπα 'ς τὸ σπῆτι . . .

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Ἐνας λόγος περισσότερον . . .

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Τὸν εὐρίσκομεν ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, τί ἀπλούστερον παρὰ νὰ τὸν κρατήσωμεν;

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Ἄν δὲν τοῦ ἔλεγες τίποτε θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ φύγωμεν τώρα.

Ἡ κ. **Ευλαράκη** ἔκπληκτος. — Νὰ φύγωμεν ;

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** μετὰ μικρὰν σιγὴν. — Μὲ πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι μου καὶ νὰ εὐρωμεν τρόπον νὰ μὴ μείνωμεν.

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — ὦ, καϋμένε καὶ σύ . . . κάμε ὀλίγην ὑπομονήν . . . θὰ σοῦ περάσῃ.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Ἀδύνατον αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου εἰς κακὴν κατάστασιν.

Ἡ κ. **Ευλαράκη** ἰδίᾳ. — Οὔτε τὸ κεφάλι του τὸν πονεῖ, οὔτε τίποτε . . . Ἔτσι μοῦ τὰ λέγει διὰ νὰ μὴ φάγη μαζῆ μας ὁ Ἀλέξανδρος . . . Τί ἤθελα νὰ τὸν προσκαλέσω . . . αὐτὸ τὸν ἐπέπραξε περισσότερον, διότι ἕως πρὸ ὀλίγου ποῦ δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ ἔλεγεν ὅτι σπανίως διεσκέδασεν ὅπως σήμερον. Κάτι πρέπει νὰ ἔχη ἐννοήσῃ, ἀλλὰ κρύπτεται . . . δὲν θέλει νὰ μοῦ δείξῃ τίποτε. Ἐμένα δὲν μὲ ὑποπτεύεται βέβαια, αὐτὸν ὅμως . . . ἀλλέως δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὴν τὴν μεταβολήν. Τὸ σχέδιόν μου θὰ καταστρέψῃ πᾶσαν ὑποψίαν του . . . εἶναι τόσο μωρόπιστος, ὥστε θὰ πιστεύσῃ ἀμέσως. Τί καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθην, καὶ μὲ τὴν ὥραν του, διότι αὔριον ἴσως θὰ ἦτο πολὺ ἀργά. Πολὺ σκεπτικὸς εἶναι . . . κάτι πρέπει νὰ ἐνόησεν ! . .

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἰδίᾳ. — Διατί ἐπιμένει νὰ μείνωμεν; Ἀφοῦ τῆς λέγω ὅτι ἔχω κεφαλόπονον, ἔπρεπεν αὐτὴ νὰ μοῦ εἰπῇ νὰ φύγωμεν, ὅπως κάμνω ἐγώ, ὅταν μοῦ τὸ λέγῃ αὐτὴ . . . καὶ μοῦ τὸ λέγει τόσο συχνά. Νὰ ὑπάρχῃ καμμία συνεννόησις μεταξύ των; . . . ἀδύνατον ! . . . Ἀπλὴν φιλαρέσκειαν μόνον δεικνύει . . . καὶ αὐτὸ κακόν, ἀλλὰ τέλος πάντων τί νὰ γείνη; μὴπως δὲν εἶναι γυναῖκα καὶ αὐτὴ; . . . Ἀλλ' αὐτὸς . . . αὐτὸς εἶναι κακοήθης καὶ ἂν ἠμποροῦσα νὰ τοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι θὰ τοῦ τὸ ἔστρίβα . . . Τί νὰ ἔλεγαν ἐδῶ ποῦ ἐκάθηντο; . . . Δὲν πρέπει νὰ τοῦ τὸ εἶχεν εἰπῇ ἀπὸ πρωτῆτερα, διότι ἐγὼ τὸν παρέτήρησα . . . ἐφάνη πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι θὰ φάγη μαζῆ μας. Ὅχι, ὄχι δὲν ὑπάρχει καμμία συνεννόησις, ὅλα αὐτὰ τὰ πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου . . . ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φάγωμεν ἐδῶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ . . . καὶ ἂν ἐξακολουθῇ νὰ ἐπιμένῃ θὰ εἰπῇ ὅτι ὑπάρχει συνεννόησις.

Ἡ κ. **Ευλαράκη** μετὰ διαφέροντος. — Πῶς εἶσαι;

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** στένων. — Χειρότερα.

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Νὰ φύγωμεν τότε.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἰδίᾳ μετ' εὐχαριστήσεως. — "Ὅταν λέγω ἐγὼ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη συνεννόησις!

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Λέγομεν καὶ τοῦ Μαλσταμίδου νὰ ἔλθῃ νὰ φάγῃ μαζίῃ μας.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἐκπληκτος. — Αἶ;

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Εἰς τὸ σπίτι· κάτω.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἰδίᾳ, μετὰ δυσαρρεσκείας. — Ἡ συνεννόησις ὑπάρχει!

Ἡ κ. **Ευλαράκη** ἀφελῶς. — Καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ δείξωμεν τίποτε, βλέπονται καὶ ποιὸς ἠξεύρει . . .

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**, διαπορῶν. — Βλέπονται;.. Βλέπονται;.. ποῖοι;..

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Καλλιόπη.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Ἡ Καλλιόπη;.. τί σχέσιν ἔχει ἡ Καλλιόπη;..

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Μά . . . καθὼς ἐνόησα πρέπει νὰ τοῦ πονῆ τὸ δοντάκι τοῦ Μαλσταμίδου.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Διὰ τὴν Καλλιόπην;

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Ἀπὸ κάτι ἄκραις μέσαις ποῦ μοῦ ἔλεγεν;..

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** φαιδρυνόμενος. — "Ὁχι δά!

Ἡ κ. **Ευλαράκη** ἰδίᾳ. — Τὸ ἔχαψε!

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** καθήμενος παρ' αὐτῆς. — Γιὰ πές μου τί σοῦ ἔλεγεν;

Ἡ κ. **Ευλαράκη** ἀναζητοῦσα τὰς λέξεις αὐτῆς. — Μά . . . ὅτι εἶνε πολὺ νόστιμη . . . ὅτι εἶνε ἡ μόνη νέα τῶν Ἀθηνῶν ποῦ τοῦ ἀρέσει . . . ὅτι τὴν εὐρίσκει εὐφρεστάτην . . .

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** περιχαρῆς. — "Ἐτσι αἶ; . . Καὶ ποῦ τὴν εἶδεν; . . αὐτὴ σήμερον ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον . . .

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Αἶ, καλὰ εἶσαι! . . Καὶ δὲν τὴν ἐνθυμεῖται πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅταν ἤρχετο εἰς τὸ σπίτι;

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Τὴν ἐνθυμεῖται ἀπὸ τότε;

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Βέβαια . . . ἔπειτα κάπου μοῦ ἔλεγεν ὅτι τὴν εἶδεν . . . εἰς τὰς ἐξετάσεις της νομίζω . . . καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἐκδρομὴν ποῦ ἐπῆγεν ὅλο τὸ σχολεῖον πέρυσιν;..

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος**. — Εἰς τὴν Καισαριανήν;

Ἡ κ. **Ευλαράκη**. — Ναί, ναί, ἔτσι μοῦ φαίνεται . . . καὶ τὴν ἐθαύμασε μάλιστα διὰ τὸν χορὸν της.

Ὁ κ. **Ἰσίδωρος** ἔνδακρος σχεδόν. — Τὴν καυμένην τὴν Καλλιόπην . . .

Ἡ κ. Ξυλαρ. — Δὲν ἤξεύρεις τί μοῦ ἔλεγε τόσην ὥραν...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Νὰ εἶχε τύχην νὰ τὴν ἔπαιρνε, διότι εἶναι πολὺ καλὸς νέος ὁ Μαλσταμιίδης.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιόν μου.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Νὰ τὴν πάρῃ :

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Βεβαίως.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἀναπηδῶν ἐκ χαρᾶς. — Μὰ αὐτὸ εἶνε λαμπρὸν σχέδιον.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Ἀκοῦς ἐκεῖ !

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς ὁμῶς ;

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Μὴ σὲ μέλῃ.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος εἰς ἄκρον περιχαρῆς. — "Αχ, δὲν ἤξεύρεις τί χαρὰν μοῦ δίδεις, Χαρίκλειά μου... Ὀρφανὸν τὸ καϋμένον, χωρὶς προῖκα, καθὼς εἶνε... ἂν καὶ θὰ τῆς δώσω ἐγὼ κάτι τί... ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμῃ καὶ αὐτό ;... Ὁ Μαλσταμιίδης εἶνε τόσον πλούσιος !...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Νὰ μὲ ἀφήσῃς ὁμῶς νὰ διευθύνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ἐννοεῖται... κάμε ὅ,τι θέλεις.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Ὡστε νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ ἔλθῃ μαζί μας τώρα ποῦ θὰ κατέβωμεν ;

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Διατί νὰ κατέβωμεν ;

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Μὰ... διὰ τὸ κεφάλι σου...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ἄ, μοῦ ἐπέρασε... δὲν ἔχω πλέον τίποτε.

Ἡ κ. Ξυλαράκη ἰδίᾳ. — Δηλαδὴ δὲν εἶχε ποτὲ τίποτε.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Νὰ φάγωμεν ἐδῶ... καὶ αὔριον τοῦ λέγομεν κ' ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι... τοῦ λέγεις μάλιστα νὰ ἔρχεται δύο τρεῖς φοραῖς τὴν ἐβδομάδα... καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν καὶ καθημέραν.

Ἡ κ. Ξυλαράκη ἀνήσυχος. — Νὰ σοῦ εἰπῶ ὁμῶς ἓνα πράγμα... δὲν πρέπει νὰ δεῖξωμεν πολλὴν βίαν... δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἐξαναγκάζομεν εἰς αὐτό.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ὁχι βέβαια.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Διότι εἶνε ἀλήθεια, ὅτι κάπως τοῦ ἀρέσει τώρα... ξεύρω ὁμῶς ἐγὼ ἂν θὰ τοῦ ἀρέσῃ πάντοτε ;

Ὁ κ. Ἰσίδωρος περιαλγῆς. — Ἄ !...

Ἡ κ. Ξυλαρ. — Ἐνδεχόμενον καὶ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἐν ἀπορίᾳ μεγίστῃ. — "Ἄν τὴν ἀγαπᾷ !

Ἡ κ. Εὐλαράκη. — Ἐνδεχόμενον λέγω . . .

Ὁ κ. Ἰσίδωρος σκεπτικὸς. — Ἐννοῶ . . .

Ἡ κ. Εὐλαράκη. — Καὶ ἂν δὲν τὴν πάρῃ ἕξαφνα μετὰ ἐν ἔτος, δὲν πρέπει νὰ δείξωμεν ἡμεῖς ὅτι ἐθυμώσαμεν μαζὶ τοῦ, διότι τότε ὁ κόσμος θὰ εἰπῇ, ὅτι αἱ περιποιήσεις μας ὅλαι εἶχον ἐνὰ συμφέρον...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος συναινεῖ καὶ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. — "Ἐχεις δίκαιον.

Ἡ κ. Εὐλ. Καὶ δὲν συμφέρει νὰ τὸ εἰπῇ ὁ κόσμος αὐτό.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ὁ σκοπὸς ὅμως εἶνε νὰ κατορθώσης νὰ τὴν πάρῃ.

Ἡ κ. Εὐλαράκη. — Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά... ἐγὼ ἔχω τὸ σχέδιόν μου.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἐγειρόμενος. — Καὶ εἶνε λαμπρόν. Πᾶμε τώρα, διότι πλησιάζει καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

Ἡ κ. Εὐλαράκη λαμβάνουσα τὸν βραχίονά του. — Πᾶμε.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἰδίᾳ. — Τὴν καυμένην τὴν Χαρίκλειάν μου ! ... καὶ μοῦ ἐπερνοῦσαν τέτοιαις ἰδέαις ! ... Αὐτὴ νὰ σκέπτεται διὰ τὴν Καλλιόπην κ' ἐγὼ ὁ ἀνόητος νὰ ὑποθέτω... Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι καμμιά φορά ! ... Καὶ αὐτὸν τὸν καυμένον τὸν Ἀλέξανδρον πῶς τὸν ἠδίκησα ! ...

Ἡ κ. Εὐλαράκη ἰδίᾳ. — Εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι δὲν ἐφοβούμην νὰ εὕρω πολλὰς δυσκολίας, δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ τὸ χάψῃ καὶ μὲ τόσῃν εὐκολίᾳ ! Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἐννοήσῃ τίποτε... ἢ καὶ ἂν ἐνόησε τώρα δὲν φοβοῦμαι πλέον. Θὰ μείνῃ ἡσυχὸς δι' ἐν ἔτος τοῦλάχιστον.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μαλσταμίδης ἀπομακρυνθεὶς τοῦ ζεύγους Εὐλαράκη ἀνῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐζήτησε δωμάτιον, ἠύτρεπίσθη ἐν τάχει καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀγνώστου ἀνθοδοτείας· διότι ἂν καὶ ἦτο σφόδρα ἐρωτευμένος μετὰ τῆς κυρίας Χαρίκλειας Εὐλαράκη δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσβέσῃ ἐκ τῆς μνήμης αὐτοῦ τὴν ὡραίαν ἐκείνην νέαν. ἦν ἐκ τυχαίας ὅλως συμπτώσεως ἔσωσεν ἐξ ἀναποδράστου λουτροῦ.

Μαλσταμίδης μετὰ τὴν ἐν τοῖς δωματίοις ἔρευναν. — Πρέπει νὰ ἔφυγεν !... ἀλλὰ ποία νὰ ἦτο ;... Καὶ μὲ πόσῃν χάριν ἐμειδία !... Μίαν στιγμὴν τὴν ἐκράτησα εἰς τὴν ἀγκάλην μου κ' ἐνόμισα ὅτι ἦμην εἰς τὸν παράδεισον !... Τί μέση !... δακτυλι-

θένια... [Στένων]. Δέν ἔπρεπε νά τήν ἀφήσω τόσο γρήγορα... ἀλλά ἐκοκκίνισε καί ἐτραβήχθη μόνη της... μοῦ ἐφάνη κ' ἐμέ ὅτι θά ἦτο ἄτοπον νά τήν κρατήσω περισσότερο... ἐν τούτοις χωρίς νά θέλω τήν ἐκράτησα ὀλίγον... Εἶνε τόσο φυσικόν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... καί τόσο εὐχάριστον! ... Δυστυχία μου, ἂν μ' ἔβλεπεν ἡ Χαρίκλεια ἐκείνην τήν στιγμὴν... δέν θά εἶχα ἡσυχίαν δι' ἓνα μῆνα τοῦλάχιστον... Καί καλὰ ποῦ δέν με εἶδε, διότι θά ἐλυπεῖτο... καί δέν θέλω νά τήν λυπῶ τήν καυμένην!... Εἶναί τόσο καλή... καί με ἀγαπᾷ!... ἐνῶ ἐγὼ κάθημαι καί σκέπτομαι αὐτὴν τήν νέαν... Εἶμαι καί ἄδικος καί ἀνόητος., ἀφοῦ τήν ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τί βρασνίζω τὸν νοῦν μου με αὐτὴν τήν ἄλλην... Ἄς πάγω νά εὔρω τήν Χαρίκλειάν μου... [Βλέπων αἴφνης τὴν νεάνίδα] Μπᾶ!... νά τήν...

Ἡ Νεᾶνις ὑπομειδιῶσα.—Πῶς δέν εἴσθε εἰς τὸν κήπον, κύριε Μαλσταμίδης;

Μαλσταμίδης μειδιῶν μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.—Κ' ἐγὼ σᾶς ἐζήτησαν τὴν ὥραν.

Ἡ Νεᾶνις ἐκπληκτος.—Ἐμέ;

Μαλσταμίδης.—Μάλιστα, κυρία μου...

Ἡ Νεᾶνις εἰρων.—Διὰ νά σᾶς εὐχαριστήσω καί πάλιν ὅτι μ' ἐσώσατε ἀπὸ τὸ λουτρόν;

Μαλσταμίδης αἰσχυνηλῶς.—Ἄ, σᾶς παρακαλῶ....

Ἡ Νεᾶνις.—Διὰ τί ἄλλο νά με ζητήσετε;

Μαλσταμίδης συγκεχυμένος.—Μὰ...

Ἡ Νεᾶνις μειδιῶσα.—Ἐάν δέν σᾶς ἤρκεσεν ἓνα εὐχαριστῶ νά σᾶς εἰπῶ καί ἄλλα...

Μαλσταμίδης.—Ὅχι δά...

Ἡ Νεᾶνις.—Καί ἂν ἐπετάξατε τὸ τριαντάφυλλον μου νά σᾶς δώσω ἄλλο.

Μαλσταμίδης φέρων τὸ βλέμμα εἰς τὴν κορμιοθήκην αὐτοῦ.—Νά τὸ πετάξω;... Μπᾶ, θά μοῦ ἔπεσε ... [Προσποιούμενος ὅτι ἐρευνᾷ κύκλῳ αὐτοῦ]. Ποῦ μοῦ ἔπεσε;

Ἡ Νεᾶνις.—Μὴ τὸ ζητήτε... δέν ἀξίζει τὸν κόπον... ἀρκεῖ ὅτι δέν τὸ ἐπετάξατε...

Μαλσταμίδης.—Σᾶς βεβαίῳ...

Ἡ Νεᾶνις δίδουσα αὐτῷ τὴν ἀνθοδέσμην αὐτῆς.—Τότε νά

σᾶς τὰ δώσω ὅλα... τοιουτοτρόπως ὅσα καὶ ἂν χάσετε πάν-
τοτε θὰ σᾶς μείνῃ ἕνα.

Μαλσταμίδης ἐνθουσιωδῶς.—"Ὁλα, ὅλα, κυρία μου, ἀλλὰ
πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω...

Ἡ Νεᾶνις.—Εὐκολώτατα.

Μαλσταμίδης ὑποκλίνων.—Λέγετε, κυρία μου.

Ἡ Νεᾶνις.—Βοηθήσατέ με νὰ εὔρω τὸν θεῖόν μου τὸν
ὁποῖον ζητῶ πρὸ τόσῃς ὥρας...

Μαλσταμίδης προσφέρων αὐτῇ τὸν βραχίονά του.—Εὐχα-
ρίστως... Ποῖος εἶνε ὁ θεῖός σας;

Ἡ Νεᾶνις προχωροῦσα μετὰ τοῦ Μαλσταμίδου.—Ποῖος εἶνε
ὁ θεῖός μου; [Γελῶσα] Χάχ, ἄχ, ἄχ ἄ! τί ἐρώτησις!

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ.—Δοντάκια μιὰ φορά!

Ἡ Νεᾶνις.—Πῶς δὲν γνωρίζετε τὸν θεῖόν μου;

Μαλσταμίδης.—"Ὁχι, σᾶς βεβαίῳ.

Ἡ Νεᾶνις ἰδίᾳ.—Δηλαδή δὲν ἀναγνωρίζεις ἐμέ.

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ.—Καὶ τί χειλάκια!... κοραλλένια!...

Ἡ Νεᾶνις ἰδίᾳ.—Δὲν θὰ ἦτο κακὴ ἰδέα νὰ τὸν ἀφήσω δι'
ὀλίγην ὥραν εἰς αὐτὴν τὴν ἄγνοιαν...

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ.—Τί μάτια!... φωτιαῖς βγάζουν;...

Ἡ Νεᾶνις.—"Ὡστε δὲν τὸν γνωρίζετε;...

Μαλσταμίδης.—"Ὁχι... καὶ περιμένω νὰ μοὶ εἰπῆτε,
ποιὰ εἶσθε σεῖς, ἦτις με γνωρίζετε τόσο καλὰ... διότι δὲν
σᾶς εἶμαι ἄγνωστος.

Ἡ Νεᾶνις μειδιῶσα ἐπιχαρίτως.—Καθόλου μάλιστα.

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ.—Πῶς τὸ εἶπεν αὐτό... Πρέπει νὰ
τῆς ἔκαμα ἐντύπωσιν...

Ἡ Νεᾶνις ἰδίᾳ.—Περίεργον... νὰ μὴ με ἀναγνωρίσῃ ἀκόμη...

Μαλσταμίδης.—Λοιπὸν ποῖα εἶσθε σεῖς καὶ ποῖος
εἶνε ὁ θεῖός σας;

Ἡ Νεᾶνις.—Παρατηρῶ ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ
δωμάτια χωρὶς νὰ κυττάξωμεν ἂν εἶνε πουθενά. Τὸν εἶδατε καθόλου;

Μαλσταμ.—Τὶ ὠφελεῖ νὰ τὸν ἰδῶ, ἀφοῦ δὲν τὸν γνωρίζω.

Ἡ Νεᾶνις.—Δὲν εἶνε οὔτ' ἐδῶ.

Μαλσταμίδης.—Διατί μοῦ τὸ εἶπεν αὐτό; Μήπως
ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσω ὅτι ἐπρόσεχεν εἰς ἐμέ;

Ἡ Νεᾶνις.—"Ἴσως νὰ εἶνε εἰς τὸν κῆπον. Πηγαίνομεν ἐκεῖ;

Μαλσταμίδης. — Πηγαίνομεν ὅπου θέλετε, κυρία μου . . .
καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε.

Ἡ Νεᾶνις γελῶσα. — "Ὅχι δὲ τόσο μακρὰ . . .

Μαλσταμίδης. — Ὁ δρόμος θὰ μοῦ φανῆ τόσο σύντομος μαζή σας . . .

Ἡ Νεᾶνις. — Καὶ τί θὰ εἰπῆ μία κυρία τήν ὁποίαν θαυμάζετε;

Μαλσταμίδης. — Ποία κυρία ;

Ἡ Νεᾶνις. — Ἐλάτε τώρα, κάμνετε ὅτι δὲν ἐννοεῖτε. . .

Μαλσταμίδης θορυβούμενος. — Σᾶς βεβαιῶ.

Ἡ Νεᾶνις. — Προσέξατε τῆς σκάλαις νὰ μὴ μὲ ρίξετε. . .
καὶ τότε ὅλη σας ἡ δόξα ὅτι μ' ἐσώσατε θὰ πάγη χαμένη.

Μαλσταμίδης κατερχόμενος τὴν κλίμακα μετὰ τῆς νεάνιδος.

— Προσέχω, προσέχω... ἀλλὰ μὲ τί κακίαν μοῦ τὰ λέγετε ὅλα...

Ἡ Νεᾶνις γελῶσα. — Ποῦ εὐρίσκετε τὴν κακίαν ὅταν σᾶς λέγω ὅτι θαυμάζετε μίαν κυρίαν ; . . . καὶ ἔχετε δίκαιον εἶνε τόσο ὠραία . . .

Μαλσταμίδης. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπατάσθε.

Ἡ Νεᾶνις. — "Ὅτι εἶνε ὠραία ;

Μαλσταμίδης. — "Ὅχι, ὅτι τὴν θαυμάζω.

Ἡ Νεᾶνις γελῶσα. — "Ἄ, ἄ ! θέλετε νὰ μᾶς τὸ κρατήσετε καὶ μυστικόν ;

Μαλσταμίδης. — Ποῖος σᾶς τὸ εἶπεν ;

Ἡ Νεᾶνις. — Ἡ ἀνεψιά της, εἶμεθα μαζή εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ πολὺ φίλοι.

Μαλσταμίδης. — Ἡ Καλλιόπη ;

Ἡ Νεᾶνις μειδιῶσα. — Βλέπετε πῶς συνεννοούμεθα ;

Μαλσταμίδης ὀργίλως. — "Ἄ, αὐτὴ ἡ ἀνόητη σᾶς τὰ εἶπε ; ..
καὶ τὰ ἐπιστεύσατε σεῖς ;

Ἡ Νεᾶνις. — Ἀνόητη ;

Μαλσταμίδης μειλιχίως. — "Ἄ, κυρία μου, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε συκοφαντία . . .

Ἡ Νεᾶνις. — Αὐτὸ σᾶς συμφέρει νὰ λέγετε σεῖς.

Μαλσταμίδης ὀργίλως. — Ἐπειτα πῶς δὲν ἐντρέπη νὰ σᾶς εἰπῆ τέτοια πράγματα, καὶ νὰ κατηγορῆ τὴν θεῖαν της . . .

Ἡ Νεᾶνις ἐκθύμως. — Δὲν τὴν κατηγορήσεν... ἐκ τοῦναντίον μάλιστα μοῦ ἔλεγε τούτους ἐπαίνους δι' ἐσᾶς, ὅστις θουσιάζεσθε ὑπὲρ αὐτῆς.

Μαλσταμίδης ὀργίλως. — Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν φίλην σας, ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ τὴν ἀποκαλέσω παληοκόριτσον...

Ἡ Νεᾶνις ἐκπληκτος. — Παληοκόριτσον;

Μαλσταμίδης. — Μάλιστα, διότι αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἀρμόζει.

Ἡ Νεᾶνις. — Τὴν γνωρίζετε;

Μαλσταμίδης. — "Ὀχι, εὐτυχῶς.

Ἡ Νεᾶνις. — Καὶ τότε πῶς ὀμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως περὶ αὐτῆς;

Μαλσταμίδης. — "Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὅπου μοῦ εἶπατε ἠμπορῶ νὰ ἔχω ἄλλην ἰδέαν περὶ αὐτῆς;

Ἡ Νεᾶνις. — Κυττάξετε πῶς εἶνε καμμιὰ φορὰ τὰ πράγματα. Αὐτὴ ἔχει τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ ὑμῶν.

Μαλσταμίδης. — Ποῦ μὲ εἶδε, ποῦ μὲ ξεύρει;

Ἡ Νεᾶνις. — Πῶς; δὲν τὴν ἐβλέπατε εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Ξυλαράκη;

Μαλσταμίδης. — "Ἄλλοτε, ὅτε ἦτο μικρά· πρὸ τεσσάρων ὄμως ἐτῶν δὲν τὴν ἐπανεῖδον πλέον καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν λυποῦμαι καθόλου.

Ἡ Νεᾶνις. — Ἐκείνη ὄμως σὰς ἐνθυμεῖται.

Μαλσταμίδης. — Μοῦ εἶνε πολὺ ἀδιάφορον.

Ἡ Νεᾶνις. — Πόσαις φοραῖς ὅταν ἐβγαίναμεν περίπατον μὲ ὄλον τὸ σχολεῖον, σὰς ἀπαντούσαμεν ἔφιππον... καὶ μοῦ ἔλεγε...

Μαλσταμίδης. — Κυρία μου, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω καμμιάν περιέργειαν νὰ μάθω τί σὰς ἔλεγεν αὐτὴ. Ἐὰν θέλετε νὰ μ' εὐχαριστήσετε θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῖα εἴσθε σεῖς . . .

Ἡ Νεᾶνις. — Καὶ κατὰ τί θὰ σὰς ὠφελήσῃ; . . . μήπως φροντίζετε νὰ εὑρετε τὸν θεῖόν μου;

Μαλσταμίδης δυσανασχετῶν. — Μὰ ἀφοῦ δὲν μοῦ λέγετε ποῖος εἶνε . . .

Ἡ Νεᾶνις θρυπτομένη φιλαρέσκως. — Μ' ἔχετε τόσην ὥραν εἰς τὸν κῆπον καὶ μὲ κουράζετε μὲ τὴν ὀμιλίαν σας . . .

Μαλσταμίδης ἐκπληκτος. — Κυρία μου . . .

Ἡ Νεᾶνις μειδιῶσα. — Μὲ τοὺς περιπάτους σας θέλω νὰ εἰπῶ...

Μαλσταμ. — Ἐλᾶτε νὰ καθήσωμεν ἂν εἴσθε κουρασμένη.

Ἡ Νεᾶνις. — Νὰ καθήσωμεν;

Μαλσταμίδης. — Μίαν στιγμὴν... ἰδού, αὐτὸ τὸ θρανίον...

Ἡ Νεᾶνις. — Καὶ πότε θὰ εὐρωμεν τὸν θεῖόν μου ;

Μαλσταμίδης. — Θὰ τὸν εὐρωμεν, μὴ σᾶς μέλη.

Ἡ Νεᾶνις καθημένη. — Δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τίποτε, ἀφοῦ . . . μ' ἐσώσατε . . .

Μαλσταμίδης. — Θὰ μοῦ τὸ λέγετε κάθε στιγμὴν αὐτό;

Ἡ Νεᾶνις. — Διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσετε . . . τὸ μνημονικόν σας εἶνε τόσο ἀσθενές . . .

Μαλσταμίδης. — Εἰπέτε μου καλλίτερα ποῖα εἶσθε ;

Ἡ Νεᾶνις. — Εἶμαι ἡ φίλη τῆς Καλλιόπης, τοῦτο σᾶς ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρόν.

Μαλσταμίδης δυσφόρως. — Πάλιν μὲ τὴν Καλλιόπην ;

Ἡ Νεᾶνις μειδιῶσα. — Καὶ πάντοτε μ' αὐτήν.

Μαλσταμίδης. — Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ μὲ πειράζετε ;

Ἡ Νεᾶνις. — Ὅχι, ἐπιθυμῶ νὰ ζωογονήσω ὀλίγον τὴν μνήμην σας.

Μαλσταμίδης. — Δὲν ἤμποροῦσα ποτὲ νὰ τὴν ὑποφέρω, θὰ μὲ κάμντε νὰ τὴν μισήσω.

Ἡ Νεᾶνις. — Τὴν καυμένην ! . . . Τί σᾶς ἔκαμε ;

Μαλσταμίδης ὀργίλως. — Εἶνε ἀνόητος . . . ἐκάθησε καὶ σᾶς εἶπεν ἓνα σωρὸν ἀνοησίας.

Ἡ Νεᾶνις. — Μὰ σταθῆτε μίαν στιγμὴν . . . διατί τὴν κατηγορεῖτε ἀδίκως ; Μήπως εἶνε ψεῦμα ὅτι θαυμάζετε τὴν κυρίαν Ξυλαράκη ;

Μαλσταμίδης συγκεχυμένος. — Μά . . .

Ἡ Νεᾶνις. — Μήπως αὐτὴ δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ ;

Μαλσταμίδης ἐμβρόντητος. — Ἄ !

Ἡ Νεᾶνις. — Αὐτὰ τὰ πράγματα μέσα εἰς τὸ σχολεῖον ἦσαν γνωστὰ εἰς ὅλας.

Μαλσταμίδης. — Γνωστά ! . . .

Ἡ Νεᾶνις. — Βεβαίως.

Μαλσταμίδης ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτω. — Καὶ σᾶς τὰ διηγήθη αὐτὸ τὸ παληοκόριτσον ;

Ἡ Νεᾶνις συνοφρουμένη. — Ἄ, νὰ σᾶς εἰπῶ. . . μὴ μοῦ λέγετε τὴν φίλην μου παληοκόριτσον, διότι δὲν θὰ σᾶς ξαναμιλήσω πλέον.

Μαλσταμίδης ἀνυπομόνως. — Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ κάθε-ται νὰ σᾶς διηγηῆται παραμύθια ;

Ἡ Νεᾶνις ἀπαθῶς. — Εἶνε δυστυχῶς σκοτεινὰ καὶ δὲν βλέπω εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι εἶσθε κατακόκκινος.

Μαλσταμίδης. — Ἀπὸ θυμόν . . .

Ἡ Νεᾶνις. — "Ὁχι. . . ἴσως ἀπὸ ἐντροπὴν.

Μαλσταμίδης κατάπληκτος. — "Α! . . .

Ἡ Νεᾶνις. — Ἀφοῦ μοῦ ὀμιλεῖτε τόσον εἰλικρινῶς περὶ τῆς φίλης μου θὰ σᾶς ὀμιλήσω κ' ἐγὼ μὲ τὴν αὐτὴν εἰλικρίνειαν.

Μαλσταμίδης. — Κυρία μου...

Ἡ Νεᾶνις. — Διατί δὲν ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσετε τὴν ἀλήθειαν;

Μαλστ. μετὰ τινα δισταγμόν. — Αἶ, μάλιστα... ἔχετε δίκαιον καὶ σεῖς, κ' ἐκείνη... ἀλλ' ἀπὸ σήμερον εἶμαι ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἡ Νεᾶνις. — Διατί ἀπὸ σήμερον;

Μαλσταμ. ἐτοιμῶς. — Διότι σᾶς εἶδα καὶ σᾶς ἠγάπησα! ...

Ἡ Νεᾶνις γελῶσα. — "Ε, Θεέ μου! ... πῶς πέρνετε φωτιά! ... [Ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ]. Προσέξατε μὴ μὲ κάψετε.

Μαλσταμίδης πλησιάζων αὐτήν. — Δὲν μὲ πιστεύετε;

Ἡ Νεᾶνις. — Καλά... σεῖς δὲν μὲ γνωρίζετε ... δὲν ἠξεύρετε ποία εἶμαι...

Μαλσταμίδης. — Τί σημαίνει αὐτό...

Ἡ Ν. σκοπίμως. — Μήπως νομίζετε ὅτι εἶμαι ὑπανδρευμένη;

Μαλσταμίδης. — Ποῦ μένετε, κυρία μου, διὰ γὰ πάγω νὰ ὀμιλήσω μὲ τοὺς γονεῖς σας;

Ἡ Νεᾶνις. — "Α, βλέπω ὅτι τὰ πράγματα εἶνε σοβαρά.

Μαλσταμίδης. — Λέγετε, κυρία μου...

Ἡ Νεᾶνις. — Τί νὰ τοὺς κάμωτε τοὺς γονεῖς μου;

Μαλσταμίδης. — Νὰ σᾶς ζητήσω ἀπὸ αὐτούς.

Ἡ Νεᾶνις. — Οἱ γονεῖς μου ὅμως πρὶν ἀποφασίσουν τίποτε, θὰ μ' ἐρωτήσουν πρῶτα.

Μαλσταμίδης ἀδημονῶν. — Καὶ σεῖς;

Ἡ Νεᾶνις. — Ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ.

Μαλσταμίδης ἐμβρόντητος. — "Α!

Ἡ Νεᾶνις μειδιῶσα. — Ἴσως δὲν θὰ κάμω καλά, διότι... μ' ἐσώσατε.

Μαλσταμίδης ἐνῶν τὰς χεῖρας παρακλητικῶς. — "Α, κυρία μου, ἀφήσατε αὐτὴν τὴν εἰρωνείαν... Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶσθε τόσον ὠραία καὶ χωρὶς αὐτήν.

Ἡ Νεᾶνις. — Ἄλλ' ἡ κυρία Ευλαράκη τί θὰ γείνη;
Μαλσταμίδης ἐκθύμως. — Ὅσον τὸν διάβολον καὶ ἡ κυρία
Ευλαράκη καὶ ὁ κύριος Ευλαράκης μαζί.

Ἡ Νεᾶνις. — Ἄ, ὄχι αὐτός.... εἶνε θεῖος τῆς Καλλιόπης.
Μαλσταμίδης γελῶν. — Αἶ, πρὸς χάριν τῆς Καλλιόπης
ὄς μείνη αὐτός.

Ἡ Νεᾶνις. — Καὶ νὰ πάγη μόνον ἡ κυρία;

Μαλσταμίδης. — Ναί.

Ἡ Νεᾶνις. — Πολὺ καλὰ θὰ ἐρωτήσω τὴν γνώμην
τῆς Καλλιόπης.

Μαλσταμίδης ἔντρομος. — Διατί;

Ἡ Νεᾶνις. — Διὰ νὰ μοῦ εἰπῆ ἂν πρέπη νὰ δεχθῆ
τὰς προτάσεις σας.

Μαλσταμίδης. — Ἄλλ' αὐτὴ θὰ σᾶς ἀποστρέψῃ.

Ἡ Νεᾶνις. — Ποῦ τὸ ἠξεύρετε;

Μαλσταμίδης. — Ἐπειτα ἀπὸ ὅσα σᾶς εἶπεν...

Ἡ Νεᾶνις. — Μπᾶ, δὲν πιστεύω, διότι σᾶς συμπαθεῖ
μάλιστα πολὺ.

Μαλσταμίδης. — Τὴν εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἠμπορῶ νὰ πε-
ράσω καὶ χωρὶς τὴν συμπάθειάν της.

Ἡ Νεᾶνις. — Μὰ τί ἔχετε ἐναντίον της;

Μαλσταμ. — Πρῶτον εἶνε ἄσχημος... ἔπειτα εἶνε κουτὴ.

Ἡ Νεᾶνις. — Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδατε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν.

Μαλσταμίδης. — Μοῦ τὸ εἶπεν ἡ θεία της.

Ἡ Νεᾶνις. — Ἡ κυρία Ευλαράκη;

Μαλσταμίδης. — Ναί.

Ἡ Νεᾶνις. — Ἄ, σᾶς τὸ εἶπεν ἡ θεία της! ... [Ἐγειρο-
μένη ἐν ταραχῇ]. Ἐχει πολὺ ἄδικον ἡ θεία της... [τρεπομένη εἰς
φυγὴν ταχέως καὶ γελῶσα νευρικῶς]. Πολὺ ἄδικον!

Μαλσταμίδης ἐγειρόμενος. — Σταθῆτε, ποῦ πάτε;... προσ-
παθῶν νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει. Κυρία μου... [Ἰστάμενος ἐνεός].
Τίποτε... ἐχάθη! ... Καὶ νὰ μὴ μάθω ποία εἶνε! ... [Βαίνων πρὸς
τὸ ξενοδοχεῖον]. Δὲν εἶνε ζήτημα μ' ἐξετρέλλανε... καὶ αὔριον
θὰ πάγω νὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονεῖς της... Ναί, μὰ ποῖοι
εἶνε οἱ γονεῖς της;... Ἄ, θὰ τοὺς μάθω ἀπὸ τὴν Καλλιό-
πην... Καὶ ἰδοὺ ὅτι πρέπει νὰ περιποιηθῶ τὴν κυρίαν Καλ-
λιόπην, ὄχι διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιον τῆς Χαρικλείας, ἀλλὰ

διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ ναυάγιον αὐτοῦ. [Γελῶν]. Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! Τί ἔχει νὰ μοῦ σύρῃ ἡ Χαρίκλεια! θὰ γείνη μανιακὴ ὅταν μάθῃ ὅτι: θὰ ὑπανδρευθῶ... Ἀδιάφορον, δὲν ἔχω καμμίαν ὑποχρέωσιν. Τῆς φθάνει τόση ἀγάπη, καὶ πολὺ μάλιστα διήρκεσεν... Δύο μῆνας πρὸ τεσσάρων ἐτῶν καὶ ὀκτὼ ἐφέτος... τί παραπάνω θέλει ἀπ' ἐμέ; Ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι ἄνδρας τῆς ἐγώ...

Ἡ κ. Ξυλαράκη πρὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἱσταμένη. — Ποῦ ἦσο τόσην ὥραν;

Μαλσταμίδης θορυβούμενος — Μὰ...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Καὶ σὲ περιμένομεν διὰ νὰ καθήσωμεν ἔς τὸ τραπέζι...

Μαλσταμίδης συνερχόμενος — Ἄ ἐμένα περιμένετε;

Ἡ κ. Ξυλαρ. λαμβάνουσα τὸν βραχίονά του. — Πάμε μέσα.

Μαλσταμίδης ἰδία. — Οὐρ!...

Ἡ κ. Ξυλαράκη ἐν ἀγαλλιᾶσει. — Τὸ σχέδιόν μου ἐπιτυχᾶναι περίφημα.

Μαλσταμίδης. — Ἐχω μίαν ιδέαν...

Ἡ κ. Ξυλ. — Φαντάσου ὅτι ὅσα τοῦ εἶπα τὰ ἐπίστευσεν ὅλα.

Μαλσταμίδης. — Στάσου νὰ ἰδῆς.

Ἡ κ. Ξυλ. — Τώρα κῦτταξε ἐσὺ νὰ κάμῃς καλὰ τὸ μέρος σου.

Μαλσταμίδης. — Μίαν στιγμὴν...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Μὰ νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ τὴν περιποιηθῆς ὅσον ἠμπορεῖς περισσότερον.

Μαλσταμ. — Τὸ σχέδιόν σου δὲν εἶνε καλόν, Χαρίκλεια.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Εἶνε λαμπρόν.

Μαλσταμίδης. — Ἀκουσέ με...

Ἡ κ. Ξυλαράκη πρὸ τῆς τραπέζης ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. — Κάθῃσ' ἐδῶ, κοντά μου. [καθημένη]. Ἐκεῖ ἀντικρύ μου θὰ καθήσῃ ὁ Ἰσίδωρος, κ' ἐδῶ ἡ Καλλιόπη.

Μαλσταμίδης καθήμενος. — Πρέπει ν' ἀλλάξωμεν σχέδιον, κ' ἐγὼ λέγω μάλιστα νὰ φύγω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τρεῖς τέσσαρας ἐβδομάδας...

Ἡ κ. Ξυλαράκη ἀνήσυχος. — Νὰ φύγῃς;

Μαλσταμίδης. — Μὰ ὑπόθεσε ὅτι ἀποτυγχάνει... ὑπόθεσε ὅτι ὁ ἄνδρας σου μανθάνει ἐπὶ τέλους τίποτε...

Ἡ κ. Ξυλαράκη ὀργιζομένη ἐλαφρῶς. — Νὰ κάμῃς ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω ἐγὼ ἐνόησες;

Μαλσταμίδης δυσανασχετῶν. — Στάσου νὰ σοῦ εἰπῶ. . . .

Ἡ κ. Ξυλαράκη βλέπouσα τὸν κ. Ξυλαράκην. — Σιωπῆ. . . .
ὁ Ἰσίδωρος. . . .

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ πνίγων στεναγμόν. — Κακὰ ἐμπλέξα...
καὶ νὰ ἰδοῦμεν πῶς θὰ ξεμπλέξω.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ἄ, ἐκαθήσατε;

Ἡ κ. Ξυλαράκη — Ποῦ εἶνε ἡ Καλλιόπη;

Ὁ κ. Ἰσ. — Τώρα ἔρχεται. [Καθήμενος] τῆς εἶπες τίποτε;

Ἡ κ. Ξυλαράκη — Τί νὰ τῆς εἰπῶ;

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Διότι τὴν ἡῦρα κλαυμένην. [Τῷ ὑπη-
ρέτῃ] Φέρε μας λοιπὸν νὰ φαίμε.

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Διατί ἐκλαιεν;

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ξεῦρω κ' ἐγώ;

Μαλσταμίδης ἰδίᾳ. — Τώρα πρέπει ν' ἀρχίσω νὰ περι-
ποιῶμαι καὶ τὴν κυρίαν Καλλιόπην. . . . Ἄμ δὲν θὰ τὴν περι-
ποιηθῶ; τύχην νάχη! Διατί νὰ τὴν περιποιηθῶ; διὰ νὰ
ρίζωμεν στάκτη εἰς τὰ μάτια τοῦ κυρίου ἀπ' ἐδῶ; Μοὶ εἶνε ἀδιά-
φορον! [Βλέπων κύκλῳ τοὺς καθημένους εἰς τὰς ἄλλας τραπέζας]

Πουθενὰ δὲν εἶναι. . . . θὰ ἔφυγε. . . . Τί ὠραία ποῦ ἦτο. . . .

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ἡ σοῦπά σου θὰ κρυώσῃ, Ἀλέξανδρε.

Μαλσταμίδης συνεργόμενος ἐκ τῆς ρέμβῃς αὐτοῦ. — Ἄ, μοῦ
τὴν ἔφεραν; [Τρώγων] Καὶ ἔχει μία γλυκα. . . .

Ὁ κ. Ἰσίδ. — Ναι, δὲν σοὶ φαίνεται; πολὺ γλυκειὰ εἶνε. . .

Μαλσταμίδης παρακολουθῶν ἐν ἀφαιρέσει τὴν ιδέαν αὐτοῦ. —
Καὶ τὰ μάτια τῆς ἐκεῖνα. . . .

Ὁ κ. Ἰσίδ. ἐκπληκτος. — Ποιὰ μάτια; . . . δὲν λές γιὰ τὴ σοῦπα;

Μαλσταμίδης συνεργόμενος. — Ναι, ναι, γιὰ τὴ σοῦπα,
γιὰ τὰ μάτια ποῦ σχηματίζονται. . . ἀπὸ τὸ πάχος. . . .

Ἡ κ. Ξυλαράκη — Ἐγὼ τὴν ἡῦρα πάλιν πολὺ ξυνήν. . . .

Ὁ κ. Ἰσίδωρος μειδιῶν. — Διαφορὰ γεύσεως, Χαρίκλειά
μου; διαφορὰ γεύσεως. Ὀλίγον κρασί, Ἀλέξανδρε;

Μαλ. τείνων τὸ κύπελλον ὅπερ ὁ Ξυλαράκης πληροῖ. — Εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Ἰσίδωρ. — Ἀπόψε θὰ τὸ ρίζωμεν ἔξω; σὲ προειδοποιῶ.

Μαλ. αἶρων τὸ κύπελλον. — Κύριε Ξυλαράκη, εἰς τὴν ὑγείαν σας.

Ὁ κ. Ἰσ. βλέπων τὴν Καλλιόπην. — Ἐλα λοιπὸν, Καλλιόπη. . .

Καλλιόπη καθημένη. — Μὲ συγχωρεῖτε, θεῖέ μου. . . .

Μαλστ. ἀναπηδῶν καταπόρφυρος ἐνῶ τὸ κύπελλον πίπτει τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ θραύεται χυνομένου καὶ τοῦ ὑπολοίπου οἴνου. — Αἰ!...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἐντρομος. — Τί ἔχεις;

Ἡ κ. Ξυλαράκη προσπαθοῦσα νὰ κρύψη τὴν ἀνησυχίαν αὐτῆς. — Τί ἐπάθατε;

Μαλσταμίδ. μόλις δυνάμενος νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ταραχῆς αὐτοῦ. — Δὲν ἤξεύρω...κάτι εἶχε μέσα τὸ κρασί...πρέπει νὰ κατάπια τὸν φελλὸν....

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἐν μεγίστῃ ταραχῇ. — Τί λές, ἀδελφέ...

Ἡ κ. Ξυλαράκη ὀργίλη. — Δὲν προσέχεις καὶ σὺ, καυμένε, ἐπῆγες νὰ πνίξῃς τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος εὐρίσκει τὸν φελλὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Δὲν εἶνε δυνατὸν...νάτος ὁ φελλὸς....

Μαλσταμίδης προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. — Κάτι ἄλλο θὰ ἦτο...Τί κάμνετε, κυρία Καλλιόπη;

Καλλιόπη ἦτις ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ παρατηρεῖ τὸν Μαλσταμίδην ἀτενῶς. — Πολὺ καλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ κ. Ξυλ. βλέπουσα ὅτι ὁ Μαλσταμίδης φέρει συνεχῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ. — Πῶς εἶσθε;

Μαλσταμίδης μειδιῶν. — Ἄ, δὲν εἶνε τίποτε...ἐπέρασε...

Ἡ κ. Ξυλαράκη. — Πῶς ἐτρόμαξα.

Καλλιόπη μειδιῶσα μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας. — Δὲν πίνετε ὀλίγον νερόν, κύριε Μαλσταμίδη; [Πληροῦσα τὸ ποτήριον αὐτοῦ].
Νὰ σᾶς βάλω;

Μαλσταμίδης ἐρυθριῶν καὶ δεχόμενος τὴν φιλοφρόνησιν χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου.

Καλλιόπη μειδιῶσα. — Ἐγὼ πταίω ἴσως.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Διατί ἐσύ;

Καλλιόπη. — Εἰς τὸ σχολεῖον ἔλεγαν πάντοτε ὅτι ἔχω κακὸ μάτι.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος γελῶν. — Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! Κακὸ μάτι σὺ ποῦ ἔχεις τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου.

Καλλιόπη σκοπίμως παρατηροῦσα τὸν Μαλσταμίδην. — Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν δὲν ἤρχόμην αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ κ. Μαλσταμίδης θὰ ἔπινε μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν του εἰς ὑγείαν τῆς θείας.

Μαλσταμίδης ἐν στενοχωρίᾳ. — Κυρία μου...δὲν ἤξεύρω ἀληθῶς... [ἰδίᾳ] Κρῦος ἰδρῶς μὲ περιβρέχει...ἄ, τί ἔπαθα!...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Τὴν ἐνθυμεῖσαι μικράν, Ἀλέξανδρε ; Ἐνθυμεῖσαι τί ἄσχημη ποῦ ἦτο ; διότι νὰ εἰποῦμε τὴν ἀλήθειαν, Καλλιόπη μου, ἦσο πολὺ ἄσχημη ! . . . καὶ μαύρη . . . σωστὸ ἀραπάκι . . . Καὶ βλέπεις τί ἔγινε τώρα ; αἶ, Ἀλέξανδρε ;

Καλλιόπη μετὰ συστολῆς. — Θεῖέ μου . . .

Μαλσταμίδης συγκεχυμένος. — Βεβαίως . . . εἶνε . . . πραγματικῶς . . . ἔχει . . .

Καλλιόπη εἰρωνικῶς. — Μὴ στενοχωρῆσθε, κύριε Μαλσταμίδη . . . ἤμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε τὴν ιδέαν σας . . . δὲν θὰ μὲ πειράξῃ καθόλου . . . γνωρίζω καλὰ ὅτι ὅπως ἤμην μικρὰ εἶμαι καὶ μεγάλη . . .

Μαλσταμίδης ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ. — Κυρία μου . . .

Ἡ κ. Ξυλαράκη ἰδίᾳ. — Τί ἔπαθεν ; ἐπιάσθη ἡ γλωσσά του καὶ δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀρθρώσῃ δύο λέξεις ! . . . Θὰ μοῦ καταστρέψῃ τὸ σχέδιόν μου ὁ ἀνόητος !

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἰδίᾳ. — Δὲν ἐννοῶ τίποτε . . . ἡ Χαρίκλεια πρέπει νὰ ἔχει λάθος . . . εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ τῆς λέγει τίποτε ; νὰ μὴ τὴν κυττάξῃ ! . . .

Μαλσταμίδης ἐνθουσιωδῶς. — Ὁ θεῖός σας, κυρία μου, δὲν λέγει ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Καλλιόπη μειδιῶσα. — Πρέπει νὰ εἰπῆ ὅτι τώρα εἶμοι ἄσχημοτέρα ;

Μαλσταμίδης. — Ὅχι, ἀλλ' ὅτι δὲν ὑπάρχει ὠραιότερα κόρη ἐν Ἀθήναις ἀπὸ σᾶς.

Καλλιόπη γελῶσα. — Ἄ, ἄ !

Ἡ κ. Ξυλαράκη ἰδίᾳ. — Δόξα σοι ὁ Θεός !

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἰδίᾳ. — Τὴν ἀγαπᾷ ! δὲν εἶνε ζήτημα. —

Μαλσταμ. — Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἠξέυρω καμμίαν ἄλλην.

Καλλιόπη. — Προσέξατε, κύριε Μαλσταμίδη . . . μὴν ἐκτίθεσθε εἰς τοιοῦτον βαθμόν . . . δὲν φοβεῖσθε ; . . .

Μαλσταμίδης. — Δὲν φοβοῦμαι τίποτε . . . [Παρατηρῶν αὐτὴν ἀτενῶς.] Τίποτε, μ' ἐννοεῖτε ;

Καλλιόπη γελῶσα. — Καλά' αὐτὸς εἶνε ἰδικός σας λογαριασμός.

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἰδίᾳ νεύων κρυφίως τῇ Χαρίκλειᾳ. — Εἶχες δίκαιον, μάτια μου . . . Αὐτὸς δὲ εἶνε κι' ἂν εἶνε ἐρωτευμένος ! . . .

Ἡ κ. Ξυλαράκη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπαντῶσα εἰς τὰ νεύματα

τοῦ Ευλαράκη. — Ναί, βλᾶκα, κῦτταξέ τους... καί πίνε καί νερό ἂν θέλῃς . . . τώρα θὰ ἡσυχάσῃ πλέον ἀπὸ σένα.

Καλλιόπη ἤτις παρετήρησεν ὅτι ὁ Μαλσταμίδης ἀπὸ τινος ἔθλεπεν αὐτὴν ἀσκαρδαμικτεί. — Ἄ, θεία μου, τί ὠραῖον τριαντάφυλλον ; ποῦ τὸ ἡύρατε ;

Ἡ κ. Ευλαράκη ταρασσομένη. — Καλά· δὲν τὰ ἐκόψαμε μαζῆ εἰς τὸν κήπον τοῦ Σημαντάνη ;

Καλλιόπη παρατηροῦσα τὸν Μαλσταμίδην. — Περίεργον ! αὐτὸ μου φαίνεται ὅτι τὸ ἐκόψα ἐγώ . . .

Ἡ κ. Ευλαράκη. — Ἄ, μπᾶ . . . λάθος ἔχεις . . .

Καλλιόπη γελῶσα. — Ἴσως.

Μαλσταμίδης ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τὴν ἀνθοδέσμην ἣν ἔδωκεν αὐτῇ ἡ νεᾶνις. — Κυττάξετε, κυρία Καλλιόπη, τί ὠραῖα ποῦ εἶνε καί αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα . . .

Καλλιόπη. — Πῶς ἔχετε καί σεῖς ; ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ Σημαντάνη ;

Μαλσταμίδης. — Ὅχι, ἀπὸ ἄλλον κήπον, πολὺ ὠραιότερον. Μὴ κυττάξετε τὸ τριαντάφυλλον τῆς θείας σας . . . κυττάξετε αὐτά . . . κυττάξετέ τα μίαν στιγμὴν ἀκόμη, διότι θὰ τὰ κρύψω πάλιν πλησίον τῆς καρδίας μου ὅπου θὰ μείνουν διὰ πάντοτε.

Καλλιόπη μειδιῶσα εἰρωνικῶς. — Δὲν τὰ δίδετε σὲ κανένα νὰ σᾶς τὰ φυλάξῃ μὴ τυχόν καί σᾶς πέσουν ;

Μαλσταμίδης κρύπτων τὴν ἀνθοδέσμην ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. — Ὅ,τι εἶχα νὰ δώσω τὸ ἔδωσα, τώρα ἐξώφλησα τοὺς παλαιοὺς λογαριασμοὺς καί ἀνοίγω νέους. Μ' ἐννοεῖτε ;

Καλ. — Προσπαθῶ νὰ ἐννοήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω.

Μαλσταμίδης αἶρων τὸ κύπελλον αὐτοῦ. — Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ πῶ εἰς ὑγείαν σας ;

Καλλιόπη αἶρουσα τὸ κύπελλον. — Εὐχαρίστως.

Μαλσταμίδης. — Καί νὰ σᾶς εὐχηθῶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε ;

Καλλιόπη μειδιῶσα. — Ὅ,τι ἐπιθυμῶ ;

Μαλσταμίδης. — Μάλιστα.

Καλλιόπη. — Σᾶς τὸ ἐπιτρέπω· ἀλλ' ὅ,τι ἐπιθυμῶ δὲν εἶνε καὶ εὐκόλον νὰ γείνη.

Μαλσταμίδης συγκροβεῖ τὸ κύπελλον αὐτοῦ πρὸς τὸ κύπελλον τῆς Καλλιόπης. — Ὅταν τὸ θελήσετε σεῖς γίνεται.

Καλλιόπη φέρουσα τὸ κύπελλον εἰς τὸ στόμα. — "Ὄστε ἀπ' ἐμὲ ἐξαρτᾶται.

Μαλσταμίδης πίνων. — Ἀπὸ σᾶς καὶ μόνον ἀπὸ σᾶς.

Καλλιόπη ἀφοῦ ἔπιεν ἀποθέτουσα τὸ κύπελλον ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Τότε εἴμεθα σύμφωνοι.

Μαλσταμίδης περιχαρῆς. — Κύριε Εὐλαράκη, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς ἀνεψιάς σας.

Ἡ κ. Εὐλαράκη. — Αἶ;

Ὁ κ. Ἰσίδωρος περιχαρῆς. — Τὴν χεῖρά της; ... Ἀκοῦς ἐκεῖ... καὶ τὰς δύο μάλιστα!

Ἡ κ. Εὐλαράκη ἰδία. — Αὐτὸς εἶνε τρελλός!

Μαλσταμίδης. — Κυρία Καλλιόπη, δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ αἴτησίς μου...

Καλλιόπη. — Ἐγώ, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὴν δέχομαι· τί λέγει ὁμῶς καὶ ἡ θεία...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος. — Ἀλλά, Καλλιόπη μου... αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον τῆς θείας σου καὶ αὐτὴν ἐρωτᾷς; Εἰς αὐτὴν ὀφείλεις τὸ πᾶν...

Ἡ κ. Εὐλαρ. ἰδία μόλις συνέχουσα τὴν ὀργὴν αὐτῆς. — Ἄ!...

Καλλιόπη. — Ἄν εἶνε ἔτσι... τότε, κύριε Μαλσταμίδη, δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θείας μου.

Ἡ κ. Εὐλαράκη ἐγειρομένη ἰδία. — Θὰ σκάσω!...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος ἐγειρόμενος μετὰ τῶν ἄλλων. — Φέρε μας ἔξω τὸν καφέ μας, παιδί.

Ἡ κ. Εὐλαράκη πλησιάζουσα κρυφίως τὸν Μαλσταμίδην καὶ κατακνίζουσα μανιωδῶς τὸν βραχίονά του. — Προδότα!

Μαλσταμίδης τρίθων τὸ πληγῶθὲν μέρος. — Ἄ!...

Ὁ κ. Ἰσίδωρος προσφέρων τὸν βραχίονά του τῇ κυρίᾳ Εὐλαράκῃ καὶ ἐξερχόμενος εἰς τὸ ἀνάβαθρον. — Τὸ σχέδιόν σου ἦτο περίφημον! ... Ἄ, τί χαρὰν μοῦ ἔδωσες!...

Καλλιόπη λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Μαλσταμίδου καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν θεῖον αὐτῆς. — Τώρα εἴμεθα ἴσα κ' ἴσια... Μ' ἐσώσατε ἀπὸ τὸ λουτρόν, σᾶς σώζω... ἀπὸ τὴν θείαν μου!...

Μαλσταμίδης περιχαρῆς. — Ἄ, Καλλιόπη μου... μὴ λέγῃς τίποτε ἐναντίον της... τὸ σχέδιόν της ἦτο λαμπρόν... θὰ σοῦ τὰ εἶπῃ κατόπιν ὅλα... καὶ εὐχάριστον εἶνε ὅτι ἐπέτυχεν... ἀνάποδα!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.